

A megszállottak szent dühével

Aki nem tud „belehalni” a mindennapos edzésekre, aki nem tud a megszállottak szent dühével valamiért küzdeni sportolóként, állampolgárként, szakemberként, az nem érdemli meg, hogy őt a nemzet legjobbjai között tiszteljük – vallja Dallos Gyula, Dunakeszi díszpolgára, 25-szörös díjlovagló magyar bajnok, EB bronzérmes, tizenegyszeres világkupa győztes, mesteredző, akit a honi és a nemzetközi sportéletben a díjlovaglás koronázatlan királyaként tisztelnek. A kiváló sportemberrel az ünnepről, a sportról, a hazaszeretetről beszélgettünk, melynek aktualitását a magyar államiság legnagyobb ünnepe, a Szent István-napi megemlékezés, és a sportok ünnepe, a pekingi olimpia szolgáltatta. Az ötkarikás játékokon a földkerekség legkiválóbb sportolói versengtek a képzeletbeli babérkoszorúért, a dicsőséget hozó éremekért, melyekből ezúttal a magyar versenyzőknek kevesebb jutott.

Fotó: KeszziPress

- A magyarság kétszeresen is ünnepelgett, hiszen államiságunk mellett az olimpiai játékokat is megcsodálhattuk. Ön szerint az ünnep és a sport hogyan nemesül egyé?

- Meggyőződésem, hogy a magyarság többsége lelkében legszebb ünnepként államalapításunkat, Szent István napját éli meg. A magyar sport nem létezne államalapítás nélkül. Szent István példájából, acélos határozottságából, közösségformáló erejéből a ma embere sokat meríthetne. A Szent István-i eszmék határozottabb képviselője és magvalósítója serkentőleg hatna sportéletünkre. A sport eszköz az emberek nevelésében, hiszen a szellem nem elnyomja a testünket, hanem a mindennapi testmozgás révén megnyitja a lelkünket. A sport erősíti a nemzet polgárainak testét és lelkét. Mindenki másképpen ünnepli meg e két jeles eseményt, ám számomra azonos értékkel bírnak. Ugyanis ép testű és lelkű emberek nélkül a magyar állam sem fog a jövőben úgy létezni és élni, mint ahogy azt a Szent István-i örökség megköveteli tőlünk.

- Az ön számára -, aki öt alkalommal tett olimpiai esküt – mit üzenet a világ legrangosabb sporteseményének szellemisége?

- Mindannyiunk szerencséjére a 21. században a nemzetek nem a háborúk hanem a kulturális, a tudományos élet területein, a sportpályákon versengenek egymással. A világversenyek, az olimpiák a legszebb terei a tiszta küzdelmeknek. Örömmel tapasztalhatjuk, hogy – a kisebb-nagyobb helyi fegyveres konfliktustól eltekintve – ma már csak az olimpiákon, a világ nagy sportversenyében küzdenek egymással a nemzetek fiai. A 100 méteres síkfutásban, az úszásban vagy a kakaj-kenuban és még megannyi sportágban versengenek ellenfeleikkel és a világsúcsokkal. Ez a legszebb, legnemesebb vetélkedés. Az olimpia a földkerekség legnagyobb színpada, melyen a világ legjobbjai mutathatják meg tehetségüket, felkészültségüket. Több milliárd néző érdeklődésének fókuszában szere-

hetnek dicsőséget hazájuknak és önmaguknak. A pekingi olimpia is megerősített abban a hitemben, hogy csak az igaz sportemberek juthatnak fel a csúcsra.

- Az olimpia szerintem a tehetőségről, a szorgalomról, az erkölcsi morálról, a hazaszeretetről szól, hogy csak a legfontosabbakat emelem ki. Ön szerint?

- A sportban a legfontosabb az Isten adta tehetőség, amely alkalmassá tesz bennünket, hogy sportolókká váljunk. A tehetőség után a hitet tekintem a legfontosabbnak, amely motivál bennünket, mozgósítja elszántságunkat, tenni akarásunkat, erősíti lelkierőnket. Meghatározónak tartom a bennünket körülvevő miliőt. Az adottság, a hit és a lehetőségek aránya dönti el, hogy ki milyen eredményes sportolóvá válik. A három tényező közül én a hitet tekintem a legfontosabbnak. Geothe például a koncentrált szorgalomnak nevezte. A hit -, amely hihetetlen biztos útra terel bennünket - lelki segítség. Segítség, hogy fegyelmzették és tevélegesek lehessünk. Sajnos a magyar emberek többsége fegyelmzettelen, nem óvja környezetét. Magyarországon az utak szélén „óshonos növény” a szemét, a papírzacskó, műanyag flakon, az autóból kidobjuk a cigarettát vagy az uzsonnás zacskót, ami Japánban vagy Németországban elképzelhetetlen. Ez a mentalitás megmutatkozik eredményeinkben, teljesítményünkben is. A fegyelmzett ember tud figyelmes lenni, a figyelmes embernek pedig van ideje gondolkodni, és tudatosan cselekedni.

- Olimpikonjaink szerényebb pekingi szereplése voltaképpen bú tükre a magyar társadalom morális képének, gazdasági, kulturális viszonyainak?

- Abszolút. Hétköznapjaink teljesítményét, mentalitásunkat tükrözik az eredmények. Ma egy rosszul értelmezett demokráciában élünk, amely hatással van sportolóinkra is. Ők is ebben a milióban élnek. Fájó szívvel, de ki kell mondanom, hogy Magyarországon nem demokratikus, hanem anarchikus állapotok uralkodnak. Erkölcstelenül, egyéni haszonból vagy pártérdekekből egymásnak feszülnek az indulatok, ami nagyon káros, nemzet romboló. Közállapotunk hű tükre volt sportolóink szereplése, hozzáállása. Örömtel volt ahogy az utolsó nap döntőjében a vízilabdacsapat játékosai megmutatták, van erkölcsi tartásuk, fegyelmzették, hiszen szak-

Fotó: SUSU

mailag ők a legjobbak a világon. Minden erkölcsi elismerést megérdemelnek azokkal a sportemberekkel együtt, akik a nemzeti mezhé méltóan szerepeltek. Azon viszont mélyen meg vagyok botránkozva, hogy voltak olyan sportolóink, akik fél távnál, vagy már az első versenyszám után feladták a küzdelmet. Gondoljunk bele, amikor a maratoni csata után a harcos lefutotta a távot, és azt mondta: „Győztünk”, majd összeesett és meghalt. Aki nem tud „belehalni” a mindennapi edzésekre, aki nem tud a megszállottak szent dühével valamiért küzdeni sportolóként, állampolgárként, szakemberként, az nem érdemli meg, hogy őt a nemzet legjobbjai között tiszteljük. A sportolóknak a magyar nemzet dicsőségéért kellene küzdeniük, nem pedig öns érdekéért. Húsz, harminc évvel ezelőtt nem volt olyan magyar sportoló, aki feladta volna a versenyt, hacsak el nem tört a lába. Ez tisztességtelen dolog volt.

- Ön 25-szörös magyar bajnokként, 11-szeres világkupa győztesként és megannyi siker birtokosként méltán ostorozza napjaink sportolóit. E sikerek híján a riportert „megengedőbb” lehet, nem várhatja el másoktól, hogy „megbaljálnak” a győzelemért, ám emlékszik Balczó András „gyönyörűsége” küzdelmére, aki kövekkel teli hátzisszákkal futott a heggyerincre az edzéseken. Münchenben aratott olimpiai győzelmét egy ország könnyezte meg. A megszállottság, a hit, az akarat diadala volt...?

- Bandi egyike volt azoknak, akire felnézett az ország. Sajnos ma – tisztelet a kivételnek – kevés példakép van. A sport alapkövetelménye, hogy – ha egyszer valaki vállalta a kihívást - „bele kell halni”. Hogy ez nem így van, az a társadalom, a család és a sportvezetők felelősége is.

- Mi a kiút, az ön szavaival élve, ebből az anarchikus helyzetből?

- Teljesen más struktúrával kellene felépíteni a magyar sportot (is). Meggyőződésem, hogy Magyarország a világ haladó társadalmaival a tudomány, a művészetek és sport területén veheti fel a versenyt. Ezért önálló sportminisztériumot kellene létrehozni, melyet hiteles, nagy tudású, sportdiplomával rendelkező szakemberek irányítanának. A politikát, amely ebben a helyzetbe sodorta a sportot, a legmesszebbre kellene űzni. Már 40 évvel ezelőtt, a NOB akkori első embere, Avery Brundage úr is megmondta: „Amennyiben a sport templomába belépsz, hagyd a küszöbön kívül a politikát.” Nálunk minden túl van politizálva, ezért aztán kettészakadt az ország. A sportolók is ide-oda csapódnak a politika hullámain, így aztán soha nem kapják meg az őket megillető elismerést vagy büntetést. Ők ezt érzik, és kihasználják, mert nincs, aki a fejükre koppintana. Mindenki láthatta a televízióban, amikor a férfi 100 méteres síkfutás döntője előtt mind a 8 sportember egymásba karolva letérdelt és ki-ki fohászzkodott a maga Istenéhez. A munka és a hit olyan erő adott nekik, aminek köszönhetően szárnyaltak. Mi többségünkben hitetlenek vagyunk.

Fotó: Rainer Thek

- Olyan szenvedéllyel és hittel beszél, mint aki tudja a megoldást a magyar sport gondjaira.

- Nem állítom, hogy mindenre tudom a választ, de azt igen, hogy tisztességes munkával, alázattal, megszállottsággal társuló szakértelemmel sokat lehetne lendíteni a magyar sport kátyúba csúszott szerkezőjén. Nézzé, én még soha nem jelentkeztem valamilyen funkcióra, de a felkérést soha nem utasítottam el. Végzettségem, szakmai tudásom, sporteredményeim alkalmassá tesznek a sportfeladat ellátására. Ha már megkérdezte, hogy mit tennék, akkor elsőként a politikát számoznám a sportvilágából. Az alapoktól kezdeném. Az egyének, a helyi közösségek, a hitükben és erkölcsükben erős személyiségekre és közösségekre, a nemzet sportjának felemelkedését önzetlenül szolgáló vállalkozók összefogására építeném a sport alapjait. Újjáéleszteném a régen jól működő utánpótlás-nevelő bázisokat, az OSC-t, a KSI-t, a grundokat. Ha én lennék az oktatási miniszter, mindennap lenne hittan és testnevelés óra az iskolákban. A hitében és céljaiban megerősödött civil társadalom új lendületet és felemelkedést hozhatna a magyar társadalom alkotó többsége számára.

- Önt hallgatva és csodálva ezt a gyönyörű környezetet, talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy szenvedéllyel teli boldogság az élete. Az igényes családi otthon, a világszínvonalú istállók és edzőpályák, az árnyas fák, a serénykedő lovasok mozdulatai mind-mind a Dallos család sportsikeréről, hitvallásáról tanúskodnak.

- Nagyon boldog vagyok, büszke vagyok arra, hogy családommal a dunakeszi-ek csodálatos közösségében élhetek. Itt alapítottuk meg az ország mindmáig legeredményesebb lovas klubját. Leányunk, Zsófi a múlt héten nyerte meg harmadik alkalommal díjlovaglásban a magyar bajnokságot. Noha két ponttal lemaradt a pekingi olimpiáról, de tehetségét mutatja, hogy jelenleg is ő vezeti a világkupát. Két diplomás értelmiségiként több egyetemen is tanít. Csodálatos feleségem van, aki egykoron válogatott díjlovagló versenyző volt, többszörös magyar bajnok. Mérnöki diplomával a tarsolyában 15 évig irányította a lovas szövetség irodáját, volt szövetségi kapitány is. Jőmagam 20 évig voltam szövetségi kapitány. 1962 óta művelem ezt a sportot. A lovas olimpiai szakágakban egyetlen magyar versenyző sem ért el olyan sikereket, mint én. Büszkén mondhatom, hogy egész életünket a sport iránti alázat hatja át. Boldog szerénységgel tölt el, hogy mindez jó eredményekkel tesszük. Nagyon jó tanítványaink vannak: pl. a Sopronból Dunakeszire költözött 15 éves kétszeres junior bajnok, Decsi Enikő, aki a Radnóti Gimnázium tanulója. A világ különböző pontjain tartunk tréningeket. Jó tudni, hogy szükség van ránk! Itthon 3 egyetemen tanítok, évtizedek óta 25 helyen tartok fórumokat és előadásokat a ló és az ember kapcsolatáról.

Fotó: Mítrov Gabriella

- Milyen céljai vannak még sportemberként?

- Jó kérdés, hiszen szinte már „mindent” megnyertem. Tizenegyszer hódítottam el a világkupát, hétszer szerepeltem a világkupa döntőjében. Egyéniben voltam Eb-n bronzérmes, majd ugyanott 7. helyeztet, amit a Vb-n megisméltetem. 154 nagydíjat nyertem szerte a világon. Bár ötször tettem esküt, de az olimpián egyetlen lépést sem lovagolhattam tőlem független okok miatt. Így aztán duplán az a nagy vágyam, hogy 2012-ben a londoni olimpián Zsófival együtt szerepeljek. Szakmailag mindketten tudjuk teljesíteni a szintet, remélem, sőt valami azt sugallja, hogy lesz versenyképes lovonk amivel a következő olimpián ott lehetünk. Sejtéseim eddig mindig beigazolódtak... .

- Szívből kívánom, hogy vágyaik teljesüljenek.